

de tale om tilbagesendelsesstop. Der er tale om konkrete, individuelle vurderinger af de asylansøgninger, der er, og når det så er tilfældet, at en af de pågældende, der har fået afslag på asyl, er kommet i fængsel, jamen så er det sådan, at det er Udenrigsministeriet, der følger sagen, og det holder selvfølgelig Flygtninge-nævnet orienteret. Det er på den måde, jeg også kan forholde mig til den kendsgerning, at den pågældende er fængslet, men Udenrigsministeriet følger fortsat sagen.

Søren Søndergaard (EL):

Jeg forstår altså godt, at der er denne trængsel ved håndvasken, og at det hele tiden er nogle andre, der har ansvaret for det. Hvis der altså er blevet truffet en afgørelse på individuel, konkret basis, må vi jo konstatere, at den afgørelse har været forkert, fordi man i den afgørelse har meddelt, at den pågældende person var omfattet af amnestiloven, og det, der sker, når vedkommende kommer hjem, er altså, at vedkommende bliver anholdt, foreløbig varetægtsfængslet i 4 måneder og kan straffes efter en paragraf, der giver op til 20 år i fængsel. Det er art. 120, stk. 1, i den kroatiske straffelov.

Det, der er behov for, ligesom der var behov for det i 1940'erne, er, at der er nogle, der tager et ansvar og siger, at vi fra dansk side ikke kan være bekendt at sende folk ud med den begrundelse, at de er omfattet af en amnestilov, når de så bliver fængslet, når de kommer hjem, eller sende dem til Iran med den begrundelse, at der ikke sker dem noget, og så forsvinder de, når de kommer hjem. Der er behov for nogle folk, der tager et ansvar for det og ikke henviser til alle mulige andre.

Jeg vil ikke gå ind i sagen med ministeren, for det har jeg forståelse for at hun ikke kan, men mit spørgsmål til ministeren var bare sådan set, om ministeren her som en lille programerklæring – der er også presse til stede – vil forpligte sig til virkelig at følge de her sager nøje, så vi ikke skal have den beskæmmende situation, at vi om 20, 30, 40 år skal gå tilbage og spørge: Hvad var det dog, der skete?

Hermed sluttede spørgsmålet.

Formanden:

Det næste spørgsmål er stillet af hr. Ole Donner til trafikministeren, som jeg også byder velkommen her i Folketingssalen som ny minister på denne post.

Spm. nr. S 1594

7) Til trafikministeren af:

Ole Donner (DF):

»Vil ministeren oplyse, om der er indgivet klage til Kommissionen over anvendelsen af statsstøtten til Bornholmstrafikken, og endvidere oplyse, med hvilken hjemmel der er givet afslag på aktindsigt i en sag om eventuel ulovlig statsstøtte?«

Trafikministeren (Jacob Buksti):

Jeg er da glad for, at spørgeren giver mig mulighed for at debutere allerede her få timer efter udnævnelsen i Folketinget med et spørgsmål om Bornholmstrafikken, som jeg bare kan sige i hvert fald ligger regeringen meget på sinde.

Jeg skal indledningsvis bekræfte, at der er indgivet en klage til Europa-Kommissionen om statsstøtte til Bornholmstrafikken, og at Trafikministeriet har afslået en anmodning om aktindsigt i den efterfølgende brevveksling mellem ministeriet og Europa-Kommissionen.

Hjemmelen til at afslå en aktindsigtsanmodning som den foreliggende findes i offentlighedslovens § 13, stk. 1, nr. 2, der vedrører forhold til fremmede magter og mellemstatslige institutioner. Her har ministeriet fulgt den generelle praksis i disse sager, idet denne brevveksling ifølge en folkeretlig kutyme ikke må offentliggøres uden parternes indforståelse. Det ville således være et brud på Europa-Kommissionens regler at udlevere brevvekslingen.

Udgangspunktet for Europa-Kommissionens regler er, at Kommissionen betragter brevveksling med medlemsstater i statsstøttesager og i traktatkrænkelssager som fortrolig. I den konkrete sag er det som led i statsstøtteproceduren, at Europa-Kommissionen skriver til regeringen, i dette tilfælde Trafikministeriet, som besvarer Kommissionens spørgsmål. Trafikministeriet har anmodet Europa-Kommissionen om en forhandling om sagen.

Forud for forhandlinger i statsstøttesager ønsker hverken Europa-Kommissionen eller det pågældende ministerium, at der skal være offentlighed om parternes tilgang til sagen, dvs. den brevveksling, som går forud for forhandlingen. Det er ikke meningen, at andre skal kunne læse om parternes argumenter i aviserne før forhandlingen. Dette ville bl.a. indebære, at klageren ville kunne give Europa-Kommissionen modargumenter, før forhandlingen er startet. Vi ved fra tidligere sager, at Europa-